

1

“แปลกดีนะ ทำไมความแน่นอนเพียงอย่างเดียวในชีวิตต้องเป็นความตาย แก่คิดอย่างนั้นไหม” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นแต่ดูผ่อนคลาย

“ขอร้อง...อย่าทำแบบนี้” ขณะที่ชายซึ่งนอนหมดเรี่ยวแรงอยู่บนพื้น กลับตัวแข็งทื่อ ทุกถ้อยคำถูกเค้นออกมาด้วยความทรมาน เขาถูกจับแก้ผ้า ตัวลั่นเป็นลูกนก แขนถูกดึงขึ้นเหนือศีรษะ ข้อมือถูกล่ามโซ่ตรึงไว้กับผนังอิฐเปลือย

ห้องใต้ดินแห่งนี้ถูกดัดแปลงให้เหมือนคุกใต้ดินในยุคกลาง ผนังทั้งสี่ด้านติดตรวนโลหะขนาดใหญ่ กลิ่นปัสสาวะเหม็นคลอคลุ้ง เสียงหึ่ง ๆ ดังมาจากกล่องไม้ใบใหญ่ตรงมุมห้องซึ่งชายลึกลับเป็นคนเอามาวางไว้ มันเป็นห้องเก็บเสียงที่ไร้ทางหนี เมื่อเข้ามาแล้วไม่มีทางไปไหนได้ยกเว้นจะมีคนปล่อยออกไป

“ไม่สำคัญหรอกว่าชีวิตของแกจะเป็นยังไง” เขาพูดต่ออย่างไม่ใส่ใจ ร่างที่นอนจมกองเลือด “ไม่ว่าแกจะรวยล้นฟ้า ประสบความสำเร็จสูงสุด รู้จักคนใหญ่คนโต หรือมีความหวังอะไร สุดท้ายเราทุกคนก็จะประสบชะตากรรมเดียวกัน...นั่นคือต้องตาย”

“ขอร้องล่ะ อย่า...”

“สำคัญด้วยเหรอว่าเราจะตายยังไง”

ชายที่อยู่บนพื้นเริ่มไอและสำลักเลือดออกมา

“บางคนก็ตายตามธรรมชาติเมื่อถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ไม่ทุกข์ทรมาน” ชายคนนั้นหัวเราะเสียงประหลาด “แต่บางคนก็ทรมานอยู่หลายปีด้วยโรคร้ายที่ไม่มีใครรักษาให้หายขาด ต่อสู้ทุกนาทีเพื่อให้มีชีวิตรอดต่อไปอีกสักนิดก็ยังมี”

“ฉัน...ฉันไม่ใช่คนรวย ไม่ได้มีทรัพย์สินมากมาย แกเอาทุกอย่างที่ฉันมีไปได้เลย”

“ฮู้วว...” ชายคนนั้นยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก ก่อนจะกระซิบ “ฉันไม่ได้ต้องการเงินของแก”

เขาไอเป็นเลือดอีกครั้ง

รอยยิ้มชั่วร้ายปรากฏบนริมฝีปากของปีศาจในคราบมนุษย์ “บางคนก็ตายอย่างช้า ๆ” ชายคนนั้นพูดต่อด้วยเสียงเย็นชา “คนเราสามารถทนทรมานได้นานหลายชั่วโมง หลายวัน หลายสัปดาห์ก่อนตาย ตราบใดที่เราารู้ตัวที่กำลังทำอะไรอยู่ วิธีทรมานก็ไม่มีขีดจำกัด” เขาหยุดพูดครู่หนึ่ง

จนถึงตอนนั้นชายที่ถูกล่ามโซ่ยังไม่เห็นเป็นยิ่งตะปูในมือของผู้โจมตี

“และฉันรู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ฉันจะแสดงให้เห็นแก่ดูเดย์วัน” เขาเหยียบลงบนกระดูกข้อเท้าของเหยื่อซึ่งแตกหักจนทะลุผิวเนื้อออกมา จากนั้นยิ่งตะปูสามตัวรอดใส่หัวเข้าข้างขวา ความเจ็บแสนสาหัสแล่นลิวขึ้นมาตามขา อากาศทะลักออกจากปอด สายตาพร่ามัวไปหลายวินาที ตะปูเหล่านั้นยาวประมาณแปดเซนติเมตร ไม่ยาวพอที่จะทะลุไปอีกฝั่ง แต่แหลมคมพอที่จะทำให้กระดูกกระดูกอ่อน และเอ็นได้รับความเสียหาย

ชายผู้ถูกยิงตะปูหายใจหอบถี่ พยายามพูดแม้จะเจ็บเหลือทน “ดะ... ได้โปรด ฉันมีลูกสาว แกป่วยอยู่ แกทรมานจากอาการที่พบได้ยากมาก และฉันเป็นทุกอย่างทุกอย่างสำหรับแก”

เสียงหัวเราะประหลาดดังลั่นห้องอีกครั้ง “คิดว่าฉันสนใจหรือ เดย์ฉันจะแสดงให้เห็นแก่ดูเดย์ที่ก็แล้วกัน” เขาจับหัวตะปูตัวหนึ่งกดลงไปในหัวเข่าของอีกฝ่าย ทำทางเหมือนใช้ไซควงเปิดฝากระป๋องสี ดันให้มันแทงทะลุไปอีกฝั่งอย่างช้า ๆ และลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ เกิดเสียงดังกรอบแกรบคล้ายเหยียบลงบนเศษกระจก

เหยื่อแผดเสียงร้องลั่นเมื่อรู้สึกถึงโลหะที่บิดกับกระดูก ผู้โจมตีออกแรงแค่พอเอาชนะแรงต้านแล้วทำให้กระดูกสะบ้าแตกละเอียด เศษกระดูกตัดเส้นประสาทและเจาะกล้ามเนื้อเป็นรู เหยื่อเริ่มคลั่งไปแล้ว ผู้โจมตีจึงตบหน้าเขาหลายครั้งเพื่อเรียกสติ

“อยู่กับฉันก่อน” เขาระชิบ “ฉันอยากให้แกสนุกกับฉันในทุกช่วงเวลา
แกยังต้องโดนอีกเยอะ”

“ทำไม...แกทำแบบนี้ทำไม”

“ทำไมนะเธอ” เขาเลียริมฝีปากแห้งแตกแล้วยิ้ม “เดี๋ยวฉันจะให้แกดู
บางอย่าง” เขาหยิบรูปถ่ายใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าและยื่นไปจ่อตรงหน้าเหยื่อ

ชายผู้ถูกยิงตะปุดจับจ้องรูปนั้นอยู่หลายวินาทีด้วยความงุนงง “ฉันไม่เข้าใจ
มันคืออะไร...” แต่แล้วก็ตัวแข็งทื่อเมื่อ निकออก “นั่นมัน...”

ผู้จู่โจมขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิม ริมฝีปากเกือบจะสัมผัสกับหูขวาของเหยื่อ

“แปลกใจใช่ไหม” เขาระชิบพลางเหลือบมองกล้องไม้ตรงมุมห้อง “ฉัน
รู้ว่าแกกลัวอะไรที่สุด”

2

อีกประมาณหนึ่งสัปดาห์จะถึงวันคริสต์มาส ทั่วทั้งเมืองอบอวลด้วยบรรยากาศแห่งการเฉลิมฉลอง ตามท้องถนนและหน้าต่างร้านค้าทุกแห่งประดับประดาด้วยหลอดไฟหลากสี ตุ๊กตาซานตาคลอส และหิมะปลอม ขณะขับรถผ่านทางตอนใต้ของลอสแอนเจลิสตอนตีห้าครึ่งกลับรู้สึกขลุ่ยอย่างน่าประหลาด

ผนังสีขาวด้านหน้าโบสถ์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งสว่างไสวตัดกับต้นวอลนัทแคลิฟอร์เนียไร้ใบสูงตระหง่านซึ่งตั้งขนานประตูทางเข้าไม้ทรงโค้ง ดูราวกับรูปถ่ายในโปสต์การ์ด แต่สิ่งที่แปลกแยกคือกลุ่มตำรวจที่กระจายกำลังอยู่รอบโบสถ์ และเหตุที่เกิดขึ้นก็ไม่ให้พวกชอบสอดรู้สอดเห็นเข้ามายุ่งย่ำ

เมฆดำทะมึนเริ่มก่อตัวตอนที่โรเบิร์ต ฮันเตอร์ก้าวลงจากรถ เขาบิดซี่เกียจ เป่ามือทั้งสองข้าง รูดซิปลี้อแจ๊คเก็ตหนึ่งชิ้น แล้วถอดตัวเองเมื่อกระแสน้ำเย็นจากมหาสมุทรแปซิฟิกพัดมาปะทะ ก่อนจะเงยหน้ามองท้องฟ้าดูท่าฝนจะเทลงมาในไม่ช้า

หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษซึ่งอยู่ในแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรมของกรมตำรวจลอสแอนเจลิสรับผิดชอบคดีฆาตกรรมต่อเนื่องหรือคดีฆาตกรรมที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชน คดีประเภทนี้ต้องอาศัยเวลาและความเชี่ยวชาญสูงในการสืบสวน ฮันเตอร์เป็นนักสืบที่มีความเชี่ยวชาญมากที่สุด ส่วนคาร์ลอส การ์เซียคู่หูของเขาก็ทำงานอย่างหนักเพื่อให้ได้เป็นนักสืบ และประสบความสำเร็จเร็วกว่าเพื่อนร่วมอาชีพคนอื่น ๆ ตอนแรกเขาถูกส่งไปประจำที่สำนักงานทางตอนเหนือของกรมตำรวจลอสแอนเจลิส รับผิดชอบที่ไล่ล่าพวกแก๊งอันธพาล โจร

และพ่อค้ายาเสพติดดอยสองปี ก่อนจะได้รับข้อเสนอตำแหน่งที่หน่วยคดี
ฆาตกรรมพิเศษ

ฮันเตอร์เห็นใบตราตรวจที่เข้มงวด พลันสายตาก็เลื้อยเห็นคู่หูกำลังคุย
กับตำรวจหนุ่มคนหนึ่ง แม้จะยังเข้ามาใกล้ แต่การเชยก็ดูกระปรี้กระเปร่า ผม
ลึนตาลยังเบียดขึ้นจากการอาบน้ำ

“วันนี้เป็นวันหยุดแท้ ๆ” การเชยพูดเสียงเบาเมื่อฮันเตอร์เดินมาถึง “ผม
วางแผนไว้แล้วด้วย”

ฮันเตอร์พยักหน้าทักทายตำรวจหนุ่มคนนั้นซึ่งพยักหน้าตอบกลับมา “เรา
อยู่หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ คาร์ลอส” เขาสอดมือลงในกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต
“ลืมนวันหยุด การขึ้นเงินเดือน และวันลาพักร้อนไปได้เลย หรือถ้านายยังไม่รู้
ก็รู้เอาไว้ซะ”

“ผมเรียนรู้เร็วอยู่แล้วครับ”

“นายเข้าไปข้างในหรือยัง” ฮันเตอร์ถามขณะที่ดวงตาสีฟ้าจับจ้องโบสถ์
ตรงหน้า

“ผมเพิ่งมาถึงครับ”

ฮันเตอร์หันไปทางตำรวจหนุ่มคนนั้น “แล้วนายล่ะ”

เขาสูงหนึ่งร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรและหุ่นดี ตำรวจหนุ่มยกมือลูบ
ผมสีดำตัดสั้นเกรียนอย่างประหม่าเมื่อถูกสายตาคมกริบมองมา

“ผมก็ยังไม่ได้เข้าไปเหมือนกันครับ แต่คิดว่าสภาพคงเลอะเทอะมาก คุณ
เห็นสองคนที่อยู่ตรงโน้นไหมครับ” เขาชี้ไปยังตำรวจหน้าซัดสองคนที่ยืนอยู่
ทางซ้ายของโบสถ์ “พวกเขาเป็นชุดแรกที่เข้าไป ผมได้ยินว่าไม่ถึงยี่สิบวินาที
ก็วิ่งออกมาอ้วก” เขาดูหน้าพิกาซอมือ “ผมมาถึงหลังพวกเขาห้า นาที”

ฮันเตอร์ยกมือขนาดท้ายทอย ยังรู้สึกได้ถึงรอยแผลเป็นนูนบนต้นคอ
พร้อมกันนั้นก็กวาดตาสังเกตฝูงชนที่มารวมตัวกันอยู่หลังเทพปั้น “นายเอา
กล้องติดมาด้วยหรือเปล่า” เขาถาม ตำรวจหนุ่มส่ายศีรษะพลางขมวดคิ้ว “แล้ว
มือถือล่ะ”

“เอามาครับ ทำไม่เหรอ”

“ฉันอยากให้นายถ่ายรูปคนมุ่งไว้สักสองสามรูป”

“กลุ่มคนตรงนั้นนะเหรอครับ” เขาถามด้วยสีหน้างุนงง

“ใช่ แต่แอบถ่ายเนียน ๆ หน่อยนะ ทำเหมือนว่ากำลังถ่ายรูปรอบ
ที่เกิดเหตุ พยายามเก็บภาพพวกเขาให้ครบทุกคนจากมุมต่าง ๆ คิดว่าทำ
ได้ไหม”

“ได้ครับ แต่...”

“ทำตามที่คุณสั่ง” ฮันเตอร์บอกเสียงเรียบ “เอาไว้ฉันจะอธิบายให้ฟัง
ทีหลัง”

อีกฝ่ายพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น ก่อนเอื้อมไปหยิบมือถือในรถตำรวจ

3

“ฝูงเร้งมากันแล้ว” การ์เซียสังเกตเห็นตอนเดินมาถึงเพกกัน ด้านหลังกลุ่มคน มุงบรรดานักข่าวกำลังแหวกทางเข้ามายืนอยู่แถวหน้า แสงแฟลชจวบวาบทุก สองสามวินาที “ผมว่าพวกนั้นได้รับแจ้งเหตุก่อนเราซะอีก”

“ฉันก็ว่างั้น” ฮันเตอร์เห็นด้วย “คงจ่ายหน้าหน้าดูเพื่อให้ได้ข้อมูล”

เจ้าหน้าที่ซึ่งยืนอยู่หลังเพกกันพยักหน้าส่งสัญญาณให้ฮันเตอร์กับ การ์เซียมุดลอดเข้าไปได้

“นักสืบฮันเตอร์” นักข่าวหัวล้านร่างอ้วนเตี้ยตะโกนเรียก “คุณคิดว่า นี่เป็นการฆาตกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องศาสนาหรือเปล่าครับ”

ฮันเตอร์หันไปเผชิญหน้ากับกลุ่มนักข่าว เข้าใจดีถึงความหวาดหวั่นของ พวกเขา เพราะภายในโบสถ์เล็ก ๆ แห่งนี้มีคนถูกฆ่าตายอย่างโหดเหี้ยม และ ทุกคนรู้ว่าโรเบิร์ต ฮันเตอร์ได้รับมอบหมายให้สืบคดีแบบนี้

“ผมเพิ่งมาถึง ทอม” ฮันเตอร์ตอบเสียงเรียบ “ยังไม่ได้เข้าไปข้างใน ไม่แน่คุณอาจมีข้อมูลมากกว่าผมด้วยซ้ำ”

“ฝีมือฆาตกรต่อเนื่องหรือเปล่าคะ” นักข่าวสาวสวยร่างสูงผมสีน้ำตาล ตะโกนถาม เธอสวมเสื้อกันหนาวตัวหนาพร้อมกับถือเครื่องบันทึกเสียง ขนาดเล็ก ฮันเตอร์ไม่เคยเห็นเธอมาก่อน

“ฉันยังพูดไม่ชัดหรือไงนะ” เขาหันไปบ่นพึมพำกับการ์เซีย “ผมขอพูด อีกครั้งแล้วกันนะครับ เผื่อบางคนอาจจะไม่ได้ยิน” เขามองตรงไปที่นักข่าวสาว ผมสีน้ำตาล “ผมเพิ่งมาถึง ยังไม่ได้เข้าไปข้างใน พวกคุณรู้ชั้นตอนอยู่แล้วนี่

ถ้าอยากได้ข้อมูลก็ต้องรอฟังแถลงข่าวอย่างเป็นทางการจากตำรวจ ถ้าพวกเขาจัดละก็นะ”

นักข่าวสาวคนนั้นสบตากับฮันเตอร์ ก่อนจะกลืนหายใจในฝูงชน
เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานรอกอยู่บนบันไดหินสภาพทรุดโทรมหน้าทางเข้า
โบสถ์ เตรียมส่งชุดป้องกันสีขาวให้ฮันเตอร์และการ์เซีย
ทันทีที่ก้าวเข้าไปข้างในก็ได้กลิ่นเหม็นผสมกลิ่นเหม็นอับ กลิ่นไม้เก่า และ
กลิ่นความเลียด

มันั่งไม้โอ๊กสีแดงถูกแบ่งออกเป็นสองฝั่งด้วยทางเดินแคบซึ่งทอดจาก
ประตูทางเข้าไปจนถึงบันไดแท่นบูชา ในวันที่มีพิธีกรรมทางศาสนา โบสถ์
คาทอลิกแห่งนี้กนกนุญทั้งเจ็ดสามารถรองรับผู้ศรัทธาได้เกือบสองร้อยคน

ภายในโบสถ์สว่างจ้าจากโคมไฟกำลังสูงขนาดใหญ่สองดวงบนแท่นโลหะ
ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในโรงพยาบาล ตรงสุดทางเดินเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน
สามคนกำลังถ่ายรูป คนอื่น ๆ ใช้ผงฝุ่นปิดทาลายนิ้วมือทั่วทุกตารางนิ้วบน
แท่นบูชาและห้องสารภาพบาปที่อยู่ทางขวา

ประตูโบสถ์ปิดลงตามหลังพวกเขา ฮันเตอร์รู้สึกตึงเครียดทุกครั้งที่ต้อง
เหยียบย่างเข้าไปในที่เกิดเหตุแห่งใหม่

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาเจ้าหน้าที่ก็หยุดมือแล้วเงยหน้ามองพวกเขา
อย่างกังวล ฮันเตอร์และการ์เซียหยุดยืนตรงบันไดแท่นบูชา

รอยเลือดสดกระเซ็นไปทั่ว
“ให้ตายสิ! นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน” การ์เซียอุทาน ก่อนจะยกมือสองข้าง
ปิดปากและจมูก

4

ฤดูหนาวในลอสแอนเจลิสอากาศอบอุ่นกว่าเมื่อเทียบกับพื้นที่ส่วนใหญ่ของอเมริกา อุณหภูมิแทบไม่เคยต่ำกว่าสิบองศาเซลเซียส แต่สำหรับคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นแค่นี้ ก็ถือว่าหนาวแล้ว ฝนเริ่มโปรยปรายลงมาตอนตีห้าสี่สิบห้า นาที เจ้าหน้าที่เอียน ฮอปกินส์เซ็ดจ่อมือถือกับแขนเสื้อแจ็คเก็ต ก่อนจะถ่ายรูปกลุ่มคนมองอีกหนึ่งรูป

“ทำบ้าอะไรของนาย” จัสติน นอร์ตันหนึ่งในเจ้าหน้าที่สองคนแรกที่มาถึงถามเขา

“ถ่ายรูปครับ” ฮอปกินส์ตอบหน้าทะเล้น

“ถ่ายทำไม นายเป็นพวกคลั่งไคล้ที่เกิดเหตุหรือไง”

“คนของหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษขอให้ผมทำ”

นอร์ตันมองฮอปกินส์อย่างเย้ยหยัน “นายไม่มีตาหรือ ที่เกิดเหตุอยู่ทางโน้นต่างหาก” เขายกนิ้วหัวแม่มือชี้ข้ามไหล่ไปยังโบสถ์ด้านหลัง

“นักสืบคนนั้นไม่ได้ต้องการรูปโบสถ์ เขาต้องการรูปคนมอง”

คราวนี้นอร์ตันนิ่งหน้า “เขาบอกเหตุผลหรือเปล่า”

ฮอปกินส์ส่ายหน้า

“แล้วทำไมนายถือโทรศัพท์ไว้ระดับอก ไม่ยกขึ้นมาระดับสายตา”

“เขาไม่อยากให้คนพวกนี้รู้ตัวว่ากำลังถูกถ่ายรูปนะสิ ผมเลยต้องแอบถ่าย”

“นักสืบจากหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษพวกนี้...” นอร์ตันใช้นิ้วชี้ชายเคาะขมับตัวเองเบา ๆ “ไม่รู้ในหัวคิดบ้าอะไรอยู่ นายเข้าใจที่ฉันจะสื่อใช่ไหม”

ฮอปกินส์ยกไหล่ “ผมคิดว่าถ่ายได้เยอะพอแล้ว ขึ้นให้มือถือตากฝน นาน ๆ มีหวังพึ่งแน่ เดี่ยวสิ...” เขาเรียกนอร์ตันที่ห่มนวมตัวเดินห่างออกไป “เกิดอะไรขึ้นข้างในหรอครับ”

เจ้าตัวหั่นกลับมาซ้ำ ๆ แล้วจ้องฮอปกินส์เซมิ่ง “นายเป็นตำรวจใหม่ ไซ้ใหม่”

“สัปดาห์นี้ก็ครบสามเดือนแล้วครับ”

นอร์ตันยิ้มหยัน “ฉันเป็นตำรวจมาเจ็ดปีแล้ว” เขาบอกเสียงเรียบพร้อม กับดิ่งกะบังหมวกลงมาปิดตา “ฉันเห็นความเลวร้ายที่เกิดขึ้นในเมืองนี้มาเยอะ แต่ยังไม่มีความไหนและทะเลาะกันครั้งนี้ เมืองนี้มีแต่พวกปีศาจอาศัยอยู่ นายไซคดี แล้วล่ะที่แค่ถ่ายรูปคนมุง เชื่อเถอะว่านายไม่อยากจะเห็นสภาพข้างในหรอ เพราะ มันอาจจะฝังอยู่ในความทรงจำของนายตั้งแต่เพิ่งเริ่มทำอาชีพนี้”

5

ฮันเตอร์ยืนหนึ่งไม่ขยับขณะมองภาพตรงหน้า อะดรีนาลีนฉีดพล่านไปทั่วร่าง บนพื้นหินติดกับห้องสารภาพบาปนองไปด้วยเลือด ศพชายร่างผอมที่มีส่วนสูงตามมาตรฐานทั่วไปนอนหงายในชุดบาทหลวง ร่างถูกตัดศีรษะและจัดทำทางอย่างจงใจ ขาเหยียดออก แขนไขว้กันบนหน้าอก แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของฮันเตอร์มากที่สุดคือส่วนหัว

หัวสุนัข

มันถูกเสียบไว้กับแท่งไม้แล้วนำมาปักบนลำคอแทนศีรษะของเจ้าตัว ทำให้ศพดูเหมือนสัตว์ประหลาด ครึ่งคนครึ่งสุนัข

ปากของสุนัขตัวนั้นเป็นสีม่วงเข้ม ลิ้นยาวบางเปื้อนคราบเลือดสีคล้ำ และห้อยออกมาจากมุมปากซ้าย ตาสีขาวขุ่นเบิกโพลง ขนสั้นเกรียนสีแดงเข้มแห้งกรัง ฮันเตอร์ขยับไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วย่อตัวลงข้างศพ แม่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านสายพันธุ์สุนัข แต่ก็พอดูออกว่าเป็นสุนัขพันธุ์ทาง

“เห็นแล้วตกใจเลยใช่ไหมล่ะ” ไมก์ บรินเดลหัวหน้าฝ่ายพิสูจน์หลักฐานพูดขึ้นขณะเดินเข้ามาหานักสืบทั้งสอง

ฮันเตอร์หันไปมองเขา ส่วนการ์เซียยังคงจ้องศพตาไม่กะพริบ

“สวัสดิ์ ไมก์” ฮันเตอร์ทัก

บรินเดลอายุสี่สิบปลาย ๆ ตัวสูง และผอมอย่างกับไม้เสียบผี เขาเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานมือดีที่สุดของกรมตำรวจลอสแอนเจลิส

“อาการนอนไม่หลับเป็นยังไงบ้าง” บรินเดลถาม

“เหมือนเดิม” ฮันเตอร์ตอบพร้อมกับยกไหล่

อาการนอนไม่หลับเรื้อรังของเขาไม่ใช่ความลับ เขาเริ่มมีอาการนี้หลังจากแม่เสียชีวิต ตอนนั้นฮันเตอร์อายุเพียงเจ็ดขวบ หลายปีผ่านไปอาการกลับหนักขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนจะรู้ว่ามันเป็นกลไกป้องกันของสมองเพื่อไม่ให้เขาต้องเผชิญกับฝันร้ายน่าหวาดหวั่นที่ตามลอคหลอนแทบทุกคำคืน แทนที่จะต่อสู้กับการนอนไม่หลับ เขาเลือกจะปรับตัวให้อยู่กับมันได้ จนตอนนี้สามารถทนได้แม้จะนอนเพียงสองสามชั่วโมงต่อคืน

“ได้ข้อมูลอะไรบ้าง” ฮันเตอร์ถามเสียงเรียบ

“ผมเพิ่งเริ่ม เรามาถึงที่นี่เมื่อสิบห้าปีที่แล้ว ตอนนั้นก็รู้พอ ๆ กับคุณนั่นแหละ ยกเว้นเรื่องเดียวที่คุณยังไม่รู้” บรินเดลชี้ไปที่ศพ “ดูเหมือนเขาคือคุณพ่อฟาเบียน”

“ดูเหมือนนั่นแหละ” ฮันเตอร์กวาดตามองรอบบริเวณตามสัญชาตญาณ “คุณยังไม่เจอหัวของเขาใช่ไหม”

“ยังเลย” บรินเดลตอบ ก่อนจะส่งสายตาเป็นคำถามไปยังเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานสองคน พวกเขาพร้อมใจกันส่ายหน้า

“ใครเป็นคนพบศพ”

“เด็กผู้ช่วยทำพิธีที่ชื่อเฮอร์มาน เมื่อเช้าพอมาถึงโบสถ์เขาก็เจอภาพแบบที่เราเห็นอยู่นั่นแหละ”

“เขาอยู่ไหน”

“ด้านหลังโบสถ์” บรินเดลตอบพร้อมกับเอียงศีรษะไปทางนั้น “ผมให้เจ้าหน้าที่คนหนึ่งอยู่กับเขา ทำทางเขาค่อนข้างตกใจทีเดียว ก็ไม่แปลกหรอก”

“เวลาเสียชีวิตล่ะ”

“ดูจากการแข็งตัวของศพ เขาน่าจะตายมาแล้วประมาณแปดถึงสิบสองชั่วโมง และเป็นช่วงกลางคืนแน่นอน ไม่ใช่ตอนเช้า”

ฮันเตอร์คุกเข่าแล้วมองศพอย่างพิจารณา “ไม่มีร่องรอยการต่อสู้เลยหรือ”

“ไม่มี” บรินเดลส่ายหน้า “ดูเหมือนเหยื่อจะไม่มีบาดแผลตรงไหนอีก เขาถูกฆ่าอย่างรวดเร็ว”

ฮันเตอร์หันมาสนใจรอยเลือดซึ่งลากจากศพขึ้นไปตามบันไดจนถึงขั้นสุดท้ายที่
แท่นบูชา

“บนนั้นก็คงไม่ช่วยให้คุณได้อะไรมากไปกว่านี้หรอก” บรินเดลบอกขณะ
มองตามสายตาฮันเตอร์ “มีแต่จะยิ่งทำให้คุณสับสนซะมากกว่า”

SAMPLE

6

การ์เซียเบนสายตาคจากศพามองบรินเดิล “หมายความว่ายังไงครับ”

บรินเดิลเกาจมูกแล้วหันไปพูด “พวกคุณต่างหากที่ต้องเป็นคนหาคำตอบว่ามันหมายความว่ายังไง รอยเลือดที่กระเซ็นอยู่บนนั้น...” เขาล่ายศีรษะอย่างครุ่นคิด “ผมคิดว่ามันเป็นรูปแบบอย่างหนึ่ง”

“ใช่เลือดคนหรือเปล่า” ฮันเตอร์ถาม

“ถ้าเทียบกับเลือดสุนัขใช่ไหม” บรินเดิลย้อนถามพลางชี้ไปที่หัวสุนัข
“ใช่”

“แค่ดูด้วยตาเปล่ายังระบุชัดเจนไม่ได้ ลักษณะมันคล้ายกันมาก”

ฮันเตอร์เดินขึ้นบันไดแท่นบูชา การ์เซียกับบรินเดิลตามไป บนนี้เลือดนองเต็มไปหมด แต่บรินเดิลพูดถูก รอยเลือดดูมีรูปแบบชัดเจน หยดเลือดสีแดงเข้มบนพื้นเรียงต่อกันเป็นวงกลมรอบแท่นบูชาอย่างสมมาตร พร้อมด้วยเลือดที่กระเซ็นแนวเฉียงเป็นทางยาวบนผนังด้านหลัง รวากับมีคนเอาแปรงทาสีจุ่มเลือดแล้วสะบัดใส่ผนัง ละอองเลือดจุดเล็ก ๆ นับร้อยกระจายทั่วผ้าคลุมแท่นบูชาซึ่งเคยเป็นสีขาวสะอาด

“ปกติถ้าเจอเลือดกระเซ็นปกคลุมเป็นวงกว้างแบบนี้มักเกิดจากสองสาเหตุ” บรินเดิลอธิบาย “หนึ่ง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนเลือดเปรอะไปทั่ว สอง หยื่อได้รับบาดเจ็บและพยายามดิ้นรนหนี”

“เท่าที่ดูรอยเลือดผมคิดว่าไม่ใช่ทั้งสองอย่าง” ฮันเตอร์วิเคราะห์ “ทั้งระยะห่างและลักษณะของหยดเลือดได้สัดส่วนเหมือนค่านวนเอาไว้แล้ว ฆาตรกรจงใจสร้างรอยเลือดพวกนี้ขึ้นมา ไม่ใช่หยื่อ”

“ผมเห็นด้วย” บรินเดลบอกพร้อมก้มขยักเขขึ้นกอดดอก “นี่ไม่ใช่การ
ต่อสู้ คุณพ่อพาเมียไม่มีโอกาสหนีด้วยซ้ำ”

“ผมสงสัยอยู่อย่าง ถ้าบาทหลวงถูกฆ่าข้างล่าง” การ์เซียชี้ไปที่ศพ “แล้ว
เลือดมากมายขึ้นมายูบนนี้ได้อย่างไร”

บรินเดลยกไหล่

ฮันเตอร์ก้าวเข้าไปที่แท่นบูชาและเดินดูรอยเลือดรอบ ๆ ก่อนจะหยุดเมื่อ
เดินครบหนึ่งรอบ

“คุณสูงเท่าไร ไมก์”

“หนึ่งร้อยเก้าสิบสามเซ็นต์ ทำไมเธอ”

“นายล่ะ คาร์ลอส”

“หนึ่งร้อยแปดสิบแปดครึ่ง”

“มานี่หน่อย” ฮันเตอร์เรียกคูหู่ “เอาละ เดินไปพร้อมกับฉัน ซ้ำ ๆ นะ”
เขาบอกเมื่อการ์เซียเข้ามาสมทบ “อยู่ห่างจากรอยเลือดสักสามสิบเซ็นต์
ค่อย ๆ เดินทีละก้าว เดินให้เป็นธรรมชาติ เริ่มจากจุดนี้” เขาชี้ที่จุดหนึ่งบน
พื้นซึ่งอยู่ตรงกลางด้านหลังแท่นบูชาพอดี

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานสองคนวางมือจากสิ่งที่ทำอยู่แล้วก้าวไปยืนข้าง
บรินเดล

การ์เซียเพิ่งเดินไปได้สี่ก้าวเท่านั้นตอนที่ฮันเตอร์บอกให้หยุด เขาก็มอง
ตำแหน่งเท้าของการ์เซียเทียบกับรอยเลือด ก่อนจะสั่งให้เดินต่อ พอการ์เซีย
เดินได้อีกสี่ก้าวฮันเตอร์ก็บอกให้หยุดอีกครั้ง จากนั้นเดินต่ออีกสี่ก้าวเป็นอัน
ครบรอบพอดี

“ทั้งหมดสิบสองก้าว” การ์เซียบอกอย่างกระตือรือร้น

ฮันเตอร์เรียกบรินเดลเข้ามาและขอให้ทำแบบเดียวกับคูหู่ของเขา

“ของผมสิบเอ็ดก้าว” บรินเดลบอกเมื่อเดินครบรอบ

“ถ้าอย่างนั้นฆาตกรก็สูงเท่าการ์เซีย” ฮันเตอร์สรุป “หนึ่งร้อยแปดสิบ
แปดเซ็นต์ บวกลบไม่เกินหนึ่งเซ็นต์”